

ΕΤΟΣ 65ον

19 Μαρτίου 2017

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (3329)

ΙΗΣΟΥΣ, Ο ΜΕΓΑΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑΣ

Σοβαρότητα, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι τά ὄσα ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στή σημερινή περικοπή, ἡ ὁποία μᾶς μιλάει γιά τό ἀρχιερατικό ἀξίωμα τοῦ Κυρίου, καί τίς ἐπιπτώσεις αὐτοῦ τοῦ γεγονότος στήν πνευματική πορεία καί σωτηρία μας.

Οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων

Στά χρόνια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ ὅπως ἀλλήλιως λέμε στήν ἐποχή τῆς λευτικῆς ἱερωσύνης –ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Λευί, ἀπό τήν ὁποία προέρχονταν οἱ ἀρχιερεῖς– κάθε ἀρχιερέας, μέ παλαιότερο ὄλων τόν Ἄαρών, «ἐξωριζόταν» ἀπό τοὺς ἀνθρώπους καί ἐγκαθίστατο ἀρχιερέας, ὥστε νά ὠφελοῦνται οἱ ἀνθρώποι ἀπό τή συμμετοχή τους στά ἔργα τῆς λατρείας πού ἀναφέρονται στόν Θεό, μέ προεξάρχοντα τόν ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος προσέφερε δῶρα καί θυσίες γιά νά συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ.

Ὁ ἀρχιερέας αὐτός ὄφειλε νά συμπαθεῖ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, διότι ἁμάρταναν ἀπό ἄγνοια καί πλάνη, ἀλλὰ καί ἐπειδή καί ὁ ἴδιος, ἁμαρτωλὸς ὢν, γνῶριζε ἀπό ἠθική ἀσθένεια καί ἀδυναμίες ἀνθρώπινες. Ὅπως λοιπόν προέβλεπε ὁ Νόμος, καθώς προσέφερε θυσίες ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, χρειάζοταν νά προσφέρει θυσίες καί γιά τόν ἑαυτό του, ὥστε νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες του.

Κανείς δέν μπορεῖ ἀπό μόνος του καί ἀπό τόν ἑαυτό του νά λάβει τήν τόσο ὑψηλή τιμή τῆς ἀρχιερωσύνης, ἀλλὰ καλεῖται ἀπό τόν Θεό, ὁ Ὅποῖος κατά τή δική του κρίση καλεῖ αὐτόν πού λαμβάνει τήν τιμή ἀπό Ἐκεῖνον, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καί μέ τόν Ἄαρών.

Ὁ Μελησιεδέκ

Ὁ Μελησιεδέκ εἶναι τό παλαιοδιαθηκικό πρόσωπο τό ὁποῖο προτυπώνει τήν ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἱερέας καί βασιλιάς τῆς Σαλήμ, καί σκοπί-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. δ' 14 - ε' 6)

Ἰησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεύς

Ἀδελφοί, ἔχοντες ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθεῖσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας. Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρηγορίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν. Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν, μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περικείται ἀσθένειαν καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν. Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ ὁ Ἄαρων. Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γεννηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱὸς μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε· καθὼς καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

μωσ στο κείμενο ἀποσιωπᾶται ἡ καταγωγή του, ὥστε νά φαίνεται ἀπάτωρ, ἀμήτωρ καί ἄρα ἀγενεαλόγητος, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Χριστός εἶναι ἀπάτωρ ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἀμήτωρ ὡς πρὸς τὴ θεία φύση καί ἄρα δέν μπορεῖ νά γενεαλογηθεῖ. Ἐπίσης κατὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ἀβραάμ ἀπὸ τῆ νίκης του κατὰ τῶν τεσσάρων βασιλέων, ὁ Μελχισεδέκ πρόσφερε θυσία μέ ἄρτο καί οἶνο ὡς προεικόνισμα τῆς θείας Λειτουργίας, ὁ δέ Ἀβραάμ ὑποκλίθηκε στόν Μελχισεδέκ, ἄρα ὑποκλίθηκε καί ἡ «ὀσφύς» του, οἱ ἀπόγονοί του, ἄρα καί οἱ ἡεῖτες, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, πού προτυπώνεται στόν Μελχισεδέκ, ἀπέναντι στή ἡεῖτική ἱερωσύνη. Τό ὄνομά του σημαίνει «βασιλέας τῆς δικαιοσύνης» καί τό ὄνομα τῆς πόλεως Σαλήμ σημαίνει «εἰρήνη».

Μένει ἀγενεαλόγητος, ὅπως προείπαμε, γιά νά εἰκονίσει τόν ἀδιάδοχο καί αἰώνιο χαρακτήρα τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό καί προφητικά ἡ Παλαιά Διαθήκη μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Πατήρ μιλάει στόν σαρκωθέντα Υἱό του λέγοντάς του: «Σὺ εἶ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ» (Ψαλμ. 109,4). Τόν ἀνακηρύττει δηλαδή ὁ ἴδιος ἀρχιερέα, ὄχι κατὰ τό πρότυπο τῶν ἀρχιερέων τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλᾶ κατὰ τὸν τύπο καί τὴν τάξη τοῦ Μελχισεδέκ. Ἔχει κατευθεῖ ἀπό τόν Πατέρα μοναδική καί παντοτινὴ τὴν ἀρχιερωσύνη.

Ἡ ἀρχιερωσύνη τοῦ Χριστοῦ

Ἔχομε, ἡοιπόν, μεγάλο ἀρχιερέα, ἀδελφοί. Ἔζησε ἀνάμεσά μας, πρόσφερε τὸν ἑαυτό του θυσία καί ἐξαγόρασε τίς ἁμαρτίες μας, ἀλλᾶ καί ὁ ἴδιος

ὡς αἰώνιος Ἀρχιερέας προσφέρει δινηκῶς θυσία στὸν Θεό, ὄντας ὁ ἴδιος θύτης καὶ θύμα, ὅπως ἦνε οι Πατέρες. Ἐνδιαφέρεται συνεχῶς γιὰ ἑμᾶς, συμπάσχων καὶ συγκαταβαίνων στίς ἠθικές καὶ φυσικές ἀδυναμίες μας, ἐπειδὴ καὶ Ἐκεῖνος πειράστηκε μὲ ὅλους τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ ἡ ἀνθρώπινη φύση νὰ πειρασθεῖ, ὅμοια μὲ ἑμᾶς, ἀλλὰ δίχως νὰ ὑποπέσει σὲ καμία ἁμαρτία.

Μέ τὴν Ἀνάληψή του στοὺς οὐρανοὺς, παρακάθεται τώρα στὰ δεξιά τοῦ Πατέρα, ὡς αἰώνιος Ἀρχιερέας, ἔχοντας δοξάσει «παγγενῆ τὸν Ἀδάμ», δηλαδή ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη φύση πού φόρεσε καὶ περιμένει καὶ ἑμᾶς. Δέν εἶναι ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κι ἄς ὁμολογοῦμε καὶ μὲ τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδιά μας αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Νὰ τὸν πλησιάζουμε μὲ θάρρος, μὲ τὴν καλῶς ἐννοούμενη παρηγορία, «κεκραγότες μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων» πρὸς τὸν βασιλικὸ θρόνο τῆς δόξας του, τὴν πηγὴ τῆς Χάριτος, πού ἀρδεύει ὅλο τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ λάβουμε ἀπὸ Ἐκεῖνον ἄφεση ἁμαρτιῶν, εὐνοια, δωρεές καὶ ποικίλα θεῖα προσόντα, βοήθεια στίς κρίσιμες ὥρες τῶν πειρασμῶν, ἀφοῦ πρὶν καὶ συνεχῶς καταθέτουμε ἐνώπιόν του τίς ἁμαρτίες, ἀνεπάρκειες, ἀναπηρίες, τραύματα καὶ θραύσματα τοῦ ἄθλιου ἑαυτοῦ μας.

«Εἰς τύπον καὶ τόπον τοῦ Χριστοῦ» ὡς αἰωνίου ἀρχιερέως στέκεται κάθε Ὁρθόδοξος ἐπίσκοπος, φέροντας μέσα του διὰ τῆς χειροτονίας του, τὴ συνέχεια καὶ τὴν ἐπέκταση τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχιερέως Χριστοῦ, τόσο ὡς θρόνου διάδοχος, ὅσο καὶ «ὡς τρόπων μέτοχος» τοῦ ἔργου καὶ τῆς διακονίας τῶν ἀποστόλων πού ὁ Χριστὸς ἐγκατέστησε ἐπὶ τῆς γῆς, γιὰ νὰ ποιμαίνουν τὴν Ἐκκλησία του, πορευόμενοι σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, γιὰ νὰ διδάξουν ὅλα ἐκεῖνα πού διδάχθηκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Ὁ ἐπίσκοπος κηρύττει τὸν θεῖο λόγον, τελεῖ ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ποιμαίνει τὴν Ἐκκλησία τοῦ μοναδικοῦ αἰωνίου Ἀρχιερέως, τοῦ Χριστοῦ. Ἐχει ὡς βοηθούς του στὸ ἔργο αὐτὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς διακόνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς μοναχοὺς, ἀκόμη καὶ τοὺς λαϊκοὺς, ὥστε ὑπὸ πάντων, καθὼς ἔχει δοθεῖ στὸν καθένα, νὰ οἰκοδομεῖται καὶ νὰ αὐξάνει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Σὰν Ἀρχιποιμένες, εἶναι ἐκεῖνος πού ἔχει τὴν εὐθύνη πλεύσης τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ὥστε ὅλοι, Κλήρος καὶ Λαός, νὰ ὀδηγούμεστε «eis νομάς σωτηρίας».

Ἀρχιμ. Ἐ. Τ.

19 Μαρτίου 2017: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)
Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῆς Ἀθηναίας. Κλαυδίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων († 283).

Δημητρίου νεομάρτυρος τοῦ Τορναῖ († 1564).

Ἦχος: πλ. β' – Ἐωθινόν: ΣΤ' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. δ' 14 - ε' 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. π' 34 - θ' 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Μαρτίου, Δ' Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλίμακος).

Ἀπόστολος: Ἐβρ. σι' 13-20 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. θ' 17-31.

ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

**Γι'
αυτό:**

- γνωρίζουμε τόν Θεό καλλιεργώντας ὄχι ἕνα νόημα, ἀλλά μιά σχέση,
- ἐπικαλούμαστε τή μόνη ἐπανάσταση: τήν ἐπανάσταση τῶν συνειδήσεων,
- προχωροῦμε συσταυρωμένοι καί συναναστημένοι μέ τόν Χριστό,
- χαιρόμαστε τή χαρά τοῦ ἀνθρώπου νά μπορεῖ νά ἀναπνεύει ἐλεύθερα,
- ἀντιστεκόμαστε σέ κάθε μορφή βίας καί φονταμενταλισμοῦ,
- μεταλαμπαδεύουμε τόν πολιτισμό μας,
- μεγαλώνουμε σά φυτά στή Ρωμοσύνη μέσα,
- μοιραζόμαστε τό ἴδιο ὄραμα γιά ἕναν κόσμο μέ φῶς, ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη.

Τέσσερα μεγάλα γεγονότα στά ὁποῖα πρωταγωνίστησαν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καί ἡ Ἁγία Ἐλένη σφράγισαν τήν ἱστορία τῆς Εὐρώπης, ἄλλαξαν καί διαμόρφωσαν τήν ἱστορία τοῦ κόσμου γενικότερα. Πρόκειται γιά:

1. Τήν ἀπόφαση τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τό ἔτος 313, πού κηρύσσει τήν ἀνεξιθρησκία καί παύει τούς διωγμούς κατά τῶν Χριστιανῶν.
2. Τήν ἀπόφαση γιά μεταφορά τῆς πρωτεύουσας τῆς αὐτοκρατορίας ἀπό τήν Παλαιά στή Νέα Ρώμη, τήν Κωνσταντινούπολη, τῆς ὁποίας τά ἐγκαίνια ἔγιναν στίς 11 Μαΐου τοῦ ἔτους 330.
3. Τή σύγκληση τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό 325, ἡ ὁποία καταδίκασε τόν Ἀρειανισμό.
4. Τήν εὑρεση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στούς Ἁγίους Τόπους.

Τά ἀνωτέρω προσδιόρισαν τό περιεχόμενο τῆς παγκόσμιας ἱστορίας κατά τρόπο μοναδικό. Χωρίς αὐτά, οὔτε ἡ Εὐρώπη θά εἶχε συγκεκριμένη πνευματική κληρονομιά, οὔτε ὁ κόσμος μιά τόσο ἀκμαία ἀκτινοβολία τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος γιά τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία δίκαια τούς ὀνόμασε Ἰσαποστόλους.

ΥΠΟΔΟΧΗ ΙΕΡΟΥ ΣΚΗΝΩΜΑΤΟΣ

ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ ΤΗΣ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΥ ΞΥΛΟΥ

Κυριακή 14 Μαΐου 2017, ὥρα 6:30 μ.μ. μπροστά στό Δημαρχεῖο τοῦ Αἰγάλεω (Λεωφ. Ἱερᾶς Ὁδοῦ), ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου Β΄.

Τό Ἱερό Σκίνωμα καί τό Τίμιο Ξύλο θά παραμείνουν στό Ἱερό Προσκύνημα Ἁγίας Βαρβάρας ὁμωνύμου Δήμου Ἀττικῆς (κοντά στό Αἰγάλεω) ἀπό 14 Μαΐου ἕως 15 Ἰουνίου 2017.

Γιά περισσότερη ἐνημέρωση ἐπισκεφθεῖτε τόν ἰστότοπο:

www.agiaeleni.gr

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr